

getiktak van 'n ouden verroesten slinger, heen en weer waggelend aan 'n vermilverd eiken schild, behangen met 'n honderdjarig dik-bestoft spinne-web; af en toe viel er 'n roetschol uit de schouw, die voor hun voeten dof openplakte en in dik-vermuft stof weer opvoer en hun 't ademen bezwaarde.

Buiten woei de wind over de daken. Hij kwam uit de holle verte, uit z'n zwart hol afgebulderd, vernielend door de boomen dat hun kruinen ervan huilden; schoot bijtend langs den grond voort, om dan met 'n zwaren zucht tegen den huisgevel dood te vallen. Maar hij kroop sissend langs de muren op, zette zich scherlings op de daken, al bruischen dat de pannen kraakten; zoefde dan voort naar den kerk-toren waar hij wielend omdroei, dat uilen en kraaien jankend en krassend op de vlucht fladderden; zoo boorde hij door den zwarten nacht de wolken in, waar hij kort daarop in 'n gillenden schok opnieuw neerplofte met hagel en sneeuw, als weende hij ver-vrozene tranen, die hij knarzend tegen de ruiten gooide.

Binnen sloeg de rosbruinen heerd kil-zwart uit. De wind zweepte bijtende slagen onder de deur-reet om de verijzelde beenen der twee ouden. En nog bleven ze zitten, bij 't doode vuur, lonkende op de roetzwarte halfverbrande houttronken, als twee spoken in 'n akelige spelonk op 'n lijk.